

Kvinders Deltagelse i Sædelighedskampen.

Det er maaske tilfældigt, at 1895 er kommet til at spille en større Rolle i Kampen for Sædelighedssagen baade i Norge og Danmark. I begge Lande har Striden været standende i en Række af Aar. Norge er dog kommet et Skridt foran Danmark, i det man der har afskaffet „den lovordnede Prostitution“, medens Danmark endnu staar med sin Lov af 10. April 1874 som en Undtagelse blandt de civiliserede Stater. Hvad der imidlertid har været fælles for de to Lande i 1895 er, at en ydre Anledning har bragt Indignationen skarpt frem og sat Sindene i en voldsom Bevægelse, der har affødt store Protestmøder og lange Artikler i Bladene o. s. v.

I Norge var Anledningen den, at en Mand voldtog og dræbte en ung uskyldig Pige saa at sige i een af Christianias Gader, i hvert Fald i en Udkant af selve Byen. Her var det Kvinderne, der i dyb Harme rejste sig og samledes til et Massemøde, som „Norsk Kvindesagsforening“ sammenkaldte i Arbejdersamfundets Sal 9. Januar. Tusinde Kvinder havde givet Møde, og mange stod udenfor uden at kunne faa Plads. „Norsk Kvindesagsforenings“ Formand, Fru Ragna Nielsen, gjorde Rede for, hvad Mødet vilde: dels udtale den almindelige Harme over, at Retssikkerheden paa Gaden var saa lille, at en saadan Ugerning virkelig kunde foregaa, og dels drøfte, hvad Kvinder burde forlange af Myndighederne, for at sligt kunde hæmmes.

Mødets Karakter var en saadan, som aldrig før har været set i Norge. Alle som een var i høj Grad oprørte over, hvad der var sket, og især over, at der var Tale om at erklære Ugerningsmanden for sindssyg og derved unddrage ham Retfærdighedens Haand. Derimod var der nogen Uklarhed over, hvorledes man skulde stille sig til Diskussionens andet Punkt, Henvendelsen til „Departementet“ angaaende hvilken Straf, man skulde fordre for slige Forbrydelser. Fru Ragna Nielsen og mange med hende holdt bestemt paa at forlange Pryglestraf indført for slige Forbrydelser, mens en anden Del af Forsamlingen ikke mente at kunne gaa med hertil. Resultatet af Mødet blev imidlertid, at man overdrog Norsk Kvindesagsforenings Bestyrelse at redigere Henvendelsen til Departementet, og deri blev altsaa fremsat Fordringen om Pryglestraf. Dette Spørgsmaal har saa senere affødt en hel Bladpolemik, hvor Fru Ragna Nielsen, den frisindede Kvindesags ypperlige Talsmand, bestemt har hævdet Fordringen om korporelig Straf for den Slags raa Personer, som her er Tale om.